

ສຍບ

ຮັກ

ອາ

ໄຮຍຮັກຊຸດ

ຮາ

ໂນຍ

ດິດະຮາຮາ

ปารณนาชาตาน

อาร์มภบท

เขาจำเป็นต้องแต่งงานกับเธอเพราะหน้าที่ ทั้งๆที่เขามีคน
รักอยู่แล้วแต่สำหรับเธอ เธอทำทุกอย่างเพียงเพื่อจะได้หัวใจของ
เขา แต่เขาไม่เคยบอกรักเธอสักคำ

ต้องมนต์อาชาไนย

อาร์มภบท

เขาปรากฏตัวท่ามกลางความเงิบของหัวใจ
แต่เขาค่อย ๆ สว่างขึ้นมาช้า ๆ ท่ามกลางหัวใจที่สั่นไหว
และเติบโตขึ้นเรื่อยในหัวใจที่แสนจะบริสุทธิ์สะอาด

คีตะธारा

ปรารภนาชานาน

อาร์มภพ

เขาจำเป็นต้องแต่งงานกับเธอเพราะหน้าที่ ทั้ง ๆ ที่เขามีคนรักอยู่แล้วแต่สำหรับเธอ เธอทำทุกอย่างเพียงเพื่อจะได้หัวใจของเขา แต่เขาไม่เคยบอกรักเธอสักคำ

ตอนที่ 1

แก้ว บอล ที่มีคัมพารี บิตเตอร์ผสมโซดาอยู่ ถูกยกขึ้นจรวดริมฝีปากได้รูป แล้วสาคลงค่ออย่างรวดเร็ว

“พอแล้วค่ะคุณชินทร์ คุณดื่มมากแล้วนะคะ”

ชายหนุ่มใบหน้าคร้ามคม หล่อเหลา วัยสามสิบปี หันมามองดวงหน้าที่สวยคมของหญิงสาววัยเดียวกัน

“เกศ ผมเสียใจนะที่ต้องทำแบบนี้”

“ไม่เป็นไรค่ะ เกศเข้าใจ”

“มันไม่สมควรจะมีแล้ว เรื่องคลุมถุงชน”

“มีประโยชน์อะไรที่จะพูดตอนนี้ ในเมื่อคุณก็แต่งงานจดทะเบียนกับเด็กบ้านนอกคนนั้นเรียบร้อยแล้ว”

ดวงตาคมกล้ำทอคมองอยู่ที่ใบหน้าสวยคมของหญิงที่รัก
นี่

“ผมไม่เต็มใจที่ทำแบบนั้นหรอก ผมรักคุณ คุณคือภรรยา
ของผม”

เกศมณียิ้มหยัน

“เด็กบ้านนอกคนนั้นก็ภรรยาของคุณเหมือนกันนี่คะ”

“อย่าประชดผมเลยนะ”

เมรินทร์พูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลแววตาอ่อนโยน
แสดงออกถึงความแ้ววอนอยู่ในที

“นี่ก็ดีมากแล้ว ทำไมไม่เข้าห้องหอล่ะคะ บางทีเด็กคน
นั้นอาจกำลังรอคุณอยู่ก็ได้”

เขาส่ายหน้าไปมา

“ไม่หรอก”

เกศมณียิ้มหวาน ก่อนจะดึงแก้มออกจากมือเขา แล้ววางมือ
บางลูบไล้ไปที่อกกว้างของเขา มันแน่นตึงไปด้วยกล้ามเนื้อเป็น
มัด ๆ แสดงถึงสุขภาพของเขาว่าเป็นคนชอบออกกำลังกาย
สม่ำเสมอ

“ถ้าวันหนึ่งเกิดมันสวยขึ้นมาล่ะคะ”

“ผมไม่สน ผมมีคุณอยู่แล้ว และผมก็ไม่พอใจที่ผมถูก
บังคับให้แต่งงานในยุคโลกาภิวัตน์”

“เพื่อสมบัติก็ทนเอาหน่อยเถอะค่ะ หลับหูหลับตา พอเกิด
ลูกคนแรก คุณก็ได้ครอบครองสมบัติทั้งหมดแล้วนี่ค่ะ”

เขาถอนใจยาว ใช้สิทธิผลที่ทุกคนในบ้านของเขายินยอม
ให้เขาแต่งงานกับเด็กสาวอายุสี่สิบสองปี เนื้อตัวสกปรกมอมแมม
คนนั้น ก็เพื่อสมบัติของเธอที่มากมายมหาศาลนั่นเอง

แต่มีข้อแม้ว่าเธอกับเขาต้องแต่งงานจดทะเบียนสมรสกัน
เมื่อมีลูกคนแรก เขาถึงจะมีส่วนในทรัพย์สินทั้งหมดของเธอ เพียง
เพราะเธอเป็นหลานปู่ที่ร่ำรวยมาก และเป็นหลานสาวคนเดียว

ซึ่งปู่ของเธอกับปู่ของเมรินทร์เป็นเพื่อนรักกัน ได้ตกลงกัน
ไว้ว่าหากปู่ของเธอได้หลานสาวต้องให้แต่งงานกับชายคนโตของ
ปู่เมรินทร์ แล้วต่อมาเธอก็เกิดขึ้นมาเป็นผู้หญิงจึงสนใจปู่ของเขา
และเธอ

ถึงแม้ว่าจะผ่านมานานถึงสามสิบปีแล้ว และเมื่อปู่ของเขา
และปู่ของเธอมาเจอเจอกัน คำมั่นสัญญาครั้งนั้นก็ถูกรื้อฟื้นขึ้นมา
จนได้

“พี่เมธินทร์คะ ทำไมยังไม่ขึ้นไปหาเจ้าสาวของพี่ละคะ มัวมานั่งขลุกอยู่กับน้ำพริกถ้วยเก่า กินเมื่อไหร่ก็กินได้นะคะ แต่น้ำพริกถ้วยใหม่ทรงเครื่องนะคะพี่เมธินทร์”

นทีทิพย์ เดินลงมาจากด้านบนเห็นพี่ชายยังนั่งอยู่กับภรรยา จึงเดินเข้ามาบอก แต่เกษมณีกลับหัวเราะชอบใจ

“น้ำพริกทรงเครื่องหรือคะคุณทิพย์ เเงะจะถอดรูปหรือ ใจคะหน้าตาแบบนั้น”

นทีทิพย์มองหน้าเกษมณีหมิ่น ๆ

“สวยไม่สวย รวยไว้ก่อนดีกว่าคะพี่ธินทร์ ดีกว่ามีแต่ตัวมาเกาะกินเป็นเห็บติดหมา รายนั้รวยอื้อนะคะ ถ้ายิ่งโง่ด้วยก็ดี พี่ทำให้เขาหลงพี่สิคะ ขอเงินมาใช้เท่าไรก็ได้”

เมธินทร์ถอนใจยาว

“พี่มีเมียแล้วนะทิพย์แล้วเงินทองพี่ไม่สน พี่มีบริษัทของพี่ พี่พอจะมีกิน”

“ແหม แต่สมบัติเขานะพัน ๆ ล้ามนะคะพี่ธินทร์ แค่ทำลูกไม่เห็นยาก”

เกษมณีหัวเราะว่า

“คุณทิพย์พูดเหมือนเคยทำบ่อยนะคะ ลูกนะ”

นทีทิพย์ม้วนปากแน่น

“ตัวดำปี๋ แต่ดันเกิดอยู่ภาคเหนือ หากความสว่างไม่เจอะ
ทนหลับนอนด้วยได้ไงคะ เนื้อตัวเป็นตุ่มเป็นปมขนาดนั้น แค่นี้ก็
จนหัวลูกแล้วละค่ะ”

เกษมณีพูดพลางทำท่าเบ้

“ขอโทษ ฉันคุยกับพี่ชายของฉัน ไม่เกี่ยวกับเมียนอก
สังเวียน”

เกษมณีหน้าเจื่อนไปเล็กน้อย

“คุยอะไรกันอยู่หรือลูก”

“คุณแม่”

ทั้งนทีทิพย์และเกษมณี ต่างหันไปมองหน้าคุณกัญชลิลา
เกือบพร้อมกัน

“ดึกแล้วทำไมยังไม่ขึ้นห้องล่ะลูก”

เมธินทร์มองหน้ามารดานิ่ง

“ผมมีเมียแล้วครับแม่”

“เราก็ไม่เสียหายนี่ลูก ผู้ชายมีที่เมียก็ไม่น่าเกลียด ไปเถอะ
ลูก”

เขายังนั่งเงย

“เชื่อแม่เขาเถอะนายชินทร์”

นายบรรทิตย์ พ่อของเขาเอ่ยออกมาเบา ๆ หลังจากยืน
มองดูลูกชายอยู่นานพอสมควร

“เข้าห้องหอ ให้ผ่าน ไปกินหนึ่งก่อนพรุ่งนี้ค่อยว่ากันใหม่”

“ไปกะพี่ชินทร์ ทิพย์ช่วย”

นทีทิพย์ได้ที รีบเข้าประคองพี่ชายโดยเบียดร่างของเทศ
มณีให้ถอยห่าง แล้วพาขึ้นไปยังคานบน เพื่อตรงไปยังห้องหอที่
กว้างใหญ่ ซึ่งในห้องนั้นมีสตรีสาววัยยี่สิบเอ็ด กำลังรอเขาอยู่

ประตูห้องหอถูกผลักให้เปิดกว้างก่อนที่ร่างสูงใหญ่ของ
เมธินทร์จะถูกดันเข้ามา แล้วประตูก็ถูกดึงให้ปิดลง

ร่างบางของรวิทรานที่นั่งอยู่มุมห้องสะดุ้งเฮือก เมื่อเมธิ
นทร์ก้าวเดินเซซ่ายเซซวาเข้ามา เขามองหน้าเธอก่อนจะเหมินมอง
ไปเสียอีกทาง

“อ๊ะ อ๊ะ อ๊ะ “

รวิทรายกมือปิดจมูก เมื่อเขาทำท่าจะอาเจียน เธอรีบลุก
ขึ้น ไปจับร่างของเขาแต่เขาก็ทำท่ารังเกียจด้วยการเบี่ยงหลบ

“ฉันก็ไม่พิศواسคุณสักเท่าไรหรอก แต่กลัวว่าเศษอาหารของคุณจะกระเด็นออกมาจากปาก หล่นเกลื่อนกลาดพื้นจนนอนไม่ได้ต่างหากเล่า ไปไป เข้าไปในห้องน้ำโน่น”

รวินทราชี้มือบอกเขา แต่เขากลับจ้องมองดวงตาสีคล้ำของเธอหนึ่ง ก่อนจะมองสำรวจเรือนกายที่ดูบอบบาง จนแทบปลิวตามลมของเธอ

“เดินไหวไหม ฉันเต็มใจช่วย แต่ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันไม่ปล้ำคุณแน่”

เมธินทร์หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ แล้วก็โก่งคอทำท่าจะอาเจียน จนเธอต้องรีบวิ่งคอเสื้อของเขาให้ตามไปที่ประตูห้องน้ำ แล้วผลักให้เขาเข้าไปก่อนจะปิดประตูลงอย่างดัง

“หึ พ่อคนกรุงเทพฯอยู่บ้านราชวรวิหาร แต่แทบไม่มีเงินติดบ้าน ร่ำรวยเฉพาะเปลือก คิดจะปอกกลอกฉันหรือ ฝันหวานไปเถอะ”

รวินทราคิดในใจ ก่อนจะกระโดดขึ้นไปนั่งบนเตียงกว้างที่นุ่มราวกับมีสปริง

“นุ่มดีแฮะ ทำทางจะนอนสบาย”

รวินทราพูดแล้วก็นอนแผ่อย่างสบายอารมณ์ไม่นานนัก
เมธินทร์ก็ออกมาจากห้องน้ำ มีเพียงผ้าเช็ดตัวผืนเดียวที่พันไว้รอบ
เอว

“นี่เธอ เธอนอนเต็มแบบนี้แล้วฉันจะนอนที่ไหน”

รวินทราจ้องหน้าเขานิ่ง

“โน่นไง โซฟาโน่น จะมานอนอะไรบนนี้ นี่มันที่นอน
ฉัน”

เขาขมวดคิ้วมุ่น

“นี่เธอ นี่มันบ้านฉันนะ ฉันจะนอนตรงไหนก็ยอมได้ เธอ
นั่นแหละไปนอนโน่น”

รวินทราลุกนั่ง ก่อนจะก้าวลงจากเตียงกว้าง

“โอ๊ย มันตึกมากแล้วนะ วิวี๋ ง่วงจะนอน นายนั่นแหละ
เสียสละชะบ้างสิ เป็นผู้ชายซะเปล่า แล้วดูไม่มีเสื้อผ้าจะใส่หรือไง
น่าเกลียดที่สุด อย่ามาทำเป็นอ่อยเหยื่อนะไม่ชอบ”

เขาขบฟันแน่นก่อนที่จะเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบชุดนอน
ออกมาแล้วสวมใส่ทันที

“อ้าว อ้าว ใส่ตรงนี้เลยหรือไงเนี่ย”

เขาพยักหน้า รู้สึกหายเมาไปเสียดื้อ ๆ

“ก็จะใส่ จะทำไม”

รวินทราก้าวขึ้นเตียงอีกครั้ง

“ใครจะทำอะไรได้ล่ะ เพิ่งรู้คนกรุงเทพฯเขาทำตัวกันแบบนี้เอง นอน โนนนะ ห้ามมาละบนนี้ ฉันชอบละเมอบอกก่อนนะ”

เมรินทร์เอนร่างลงนอนบนโซฟาตัวยาว พลังมองดูใบหน้าของเด็กสาวตรงหน้า ซึ่งมองไปมองมาเค้าหน้าเธอก็ดูดีเหมือนกัน เพียงแค่ดำไปหน่อยก็เท่านั้น รูปร่างก็อ่อนแอ่นอรรชร ไม่สมกับอยู่บ้านนอก

“มองอะไร”

“เปล่า ฉันก็ว่างเหมือนกัน”

เขาพูดแล้วก็ดึงผ้าห่มมาห่ม ส่วนเธอก็นอนเอนร่างลงนอนอย่างระมัดระวัง

“ปิดไฟสิ ฉันนอนไม่หลับ”

เมรินทร์บอกเธอ

“แต่ฉันนอนปิดไฟไม่ได้ นอนไม่หลับเหมือนกัน”

รวินทราพูดสวนทันควัน

“อู๊ยะ อะไรกันนักกันหนาเนี่ย”

เมรินทร์ลุกนั่งทันที ส่วนรวินทราก็ลุกนั่งเหมือนกันกับเขา

“ก็ฉันนอนไม่หลับนี่ ฉันต้องนอนเปิดไฟ”

เธอแย้งขึ้นอย่างดั่ง

“ตามใจ ถ้านอนเปิดไฟผ้าผ่อนเปิดมองเห็นอะไร ๆ ก็อย่า
มาว่ากันนะ”

เขาบอกแล้วก็นอน ดึงผ้ามาคลุมหัว ส่วนเธอได้แต่นั่งมอง
เขานิ่งอยู่สักพัก ก่อนจะยอมดับไฟลง เขาลอยยิ้มออกมา รู้สึกหาย
เพื่อยเป็นปิดทิ้ง ไม่นึกเลยว่าเด็กสาวที่ท่าทางเฉย ๆ นิ่ง ๆ ใครสั่งให้
ทำอะไรก็ทำ จะมามีพยศกับเขาได้

ตัวอย่าง

สยบรักอาวโทย

